

Глилко рясним версовітудим метіама
Вітко-зелена сосна;
Жаки я водила і все вислукала,
Що говорила вона,
Та не весела була
Чулася в гомоні того „зеленого шума“

92 р.

Сон літньої ночі.

(Посвятила М. С.)

Сон літньої ночі колись мені снився,
Коротка та літня ніч була
І сон був короткий, віте швидко змінювався
І зник, як на сході зорі розвіла.

Чудова мрія, розвіла та ясна
Кохано в ту ніч обгорнула мене,
Приснилося мені мрія добра прекрасна
Приснилося частіше велике давне.

Була я щаслива, безмірно щаслива,
Зрештешю мери... Та того не списати
Де в світі є нова така карівлива,
Щоб справжню частину мова розказати:

Та сон був короткий; рясесенько-рано
Вже зникла кудова прийді мод,
Щуди помінула, де грама кохана
Змолотило-рожева зорді світова.

Помінула я, що вєвє рїтка минала,
Ї думу мою обгорнула печаль,
Ї тако-тихесенько я промовляла:
„Сон літньої ноги! мери тебе краб!...“

Бачаю мечей? з того часу мурало
Осімені, зимових, знов літні; приїшли,
Та частішого, що колма промайнуло
Її ноги побачити мери не дали.

Я щастя не маю і в мрії не багу,
Я мимі мрію у серці ному,
Хоча б я касами кружил і магу,
Я щастя у долі твої не прому.

Дня мимих і доля і щастя хай буде,
Соби б я багачо не сум а фронтія,-
Хай го сум прокинувся, хай щастя зобуде,
Ному віре до щастя нема ворітця!

92р.

Романси.

I

Китанчик.

Що ти коварни, любко моя мила?

Се мене крик з неміо неба вдав!

Чи я тебе не щиро поволав?

Чи! ^{певне} ти мене ніколи не любила!